

13T 61/2004

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 7. 10. 2004

OKRESNÍ SOUD
V TÁBOŘE (6)

číslo 13. 10. 2004

..... krát příloh

14 To 356/2004-112

V Táboře
- 5. 09. 2019

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího BERNÁTA a soudců JUDr. Jiřiny ROUBÍČKOVÉ a JUDr. Milana KREJČÍŘÍKA rozhodl ve veřejném zasedání dne 7. října 2004 o odvolání obžalovaného [redacted] nar. [redacted] příslušníka [redacted] proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 23.7.2004, sp.zn. 13 T 61/2004, **t a k t o :**

K odvolání obžalovaného z důvodu § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr.ř. se napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e .**

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr.ř. **nově rozhodnuto takto:**

Obžalovaný

[redacted]

nar. [redacted] ve [redacted] voják z povolání AČR, bytem [redacted] příslušník

se podle § 226 písm. b) tr.ř.

z p r o š ť u j e

návrhu na potrestání podaného státní zástupkyní OSZ v Táboře dne 21.4.2004, sp.zn. Zk 32/2004, kterým byl obviněn ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr.zák., že měl ke škodě cizího majetku sebe obohatit tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou, a to tím,

že 1.12.2003 v [redacted] jako příslušník [redacted] při podání přihlášky nároku na měsíční přídavek na bydlení ve smyslu zák. č. 221/1999 Sb. poté, co byl seznámen se skutečností, že s ohledem na to, že o své vůli přestal být nájemcem dříve přiděleného služebního pobytu a tudíž na tento přídavek nemá nárok, uvedl v úmyslu tento přídavek vylákat fiktivní bydliště mimo místo výkonu služby a takto neoprávněně získal ke škodě [redacted] částku 36.900,-Kč, což je celková částka, která mu byla na uvedeném přídavku v období od 1.12.2003 do 31.3.2004 vyplacena,

p r o t o ž e skutek, popsany ve zmíněném návrhu, není trestným činem se zřetelem k ustanovení § 3 odst. 2 tr.zák.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr.zák., a to za skutek blíže popsany v návrhu státní zástupkyně OSZ v Táboře ze dne 21.4.2004, sp.zn. Zk 32/2004, resp. obsahově uvedený i ve výroku tohoto rozsudku.

Za tento trestný čin byl odsouzen podle § 250 odst. 2 tr.zák., s použitím § 314e odst. 2 tr.ř., k trestu odnětí svobody v délce 6 měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 18 měsíců.

Tento rozsudek nenabyl právní moci, protože ho včas podaným odvoláním napadl obžalovaný. V něm v zásadě uvedl, že směřuje proti výroku o vině, jakož i proti výroku o trestu. Je přesvědčen, že jeho jednání nemělo charakter trestného činu, když nenaplnilo všechny znaky skutkové podstaty takového deliktu. Pokud soud prvního stupně dospěl k jinému závěru, učinil tak na základě chybného hodnocení důkazů a neúplného hodnocení. Učinil tak zřejmě z přesvědčení, že se jako obžalovaný v bytě v [redacted] nezdržoval, neboť podle fotodokumentace lze pokládat byt za neobyvatelný. On však netvrdil, že by v dotčeném bytě pobýval každodenně. Z dřívějšího bytu totiž odešel a musel si najít nové bydlení, což realizoval. Byt byl ve špatném stavu a hodlal ho upravit. Pravidelně každodenně v tu dobu ho nepotřeboval, poněvadž byl dlouhodobě odloučen mimo bydliště ze služebních důvodů. Pokud se občas vracel z [redacted] nebo z jiného místa odloučení, pak pochopitelně navštívil svoji družku v [redacted]. Nečinil tak proto, že by hodlal takový byt užívat, který byl řádně na

družku převeden. Připomíná, že po celou dobu platil z pronajatých prostor nájem, takže nutno k jeho takovému vysvětlení rovněž přihlížet. Neuvedl nikoho v omyl. Vyšel z toho, že mu vznikl nárok na daný příspěvek, což mu také potvrdil i pracovník toho orgánu, který o nároku na příspěvek rozhodoval. K pobírání příspěvku na bydlení došlo v té době i ze strany některých dalších vojáků z povolání, což se pravděpodobně událo na základě nesprávného výkladu právních ustanovení ze strany rozhodujících služebních orgánů. Tehdy sám řešil svoji osobní situaci po rozchodu s družkou, která je též ve služebním poměru v armádě. Převedení bytu na ni bylo v jejím zájmu se zřetelem k místu výkonu služby. Navrhl, aby odvolací soud doplnil dokazování anebo zrušil napadený rozsudek a jeho zprostil obžaloby, resp. návrhu na potrestání. Při veřejném zasedání ještě dodal prostřednictvím svého obhájce, že třeba přihlížet při hodnocení případu i k ustanovení § 3 odst. 2 tr.zák.

Státní zástupkyně KSZ vyslovila názor, že po provedeném dokazování před odvolacím soudem je důvod k přehodnocení trestní věci obžalovaného. Zdůraznila však, že jednání obžalovaného bylo sice účelové, takže jsou dány znaky trestného činu, avšak není možno přehlížet také okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného. Podle ní se na případu podíleli i jiní vojenští funkcionáři. Obžalovaný je pak vzorně hodnocen, což umožňuje zrušit výrok o uloženém trestu. Navrhla, aby u obžalovaného bylo podle § 24 odst. 1 tr.zák. upuštěno od potrestání.

Krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal napadený rozsudek ve všech jeho výrocích a přezkoumal také správnost řízení, které rozsudku předcházelo. Současně doplnil dokazování o hodnocení obžalovaného, resp. nabídku společenské záruky ze strany kolektivu vojáků z povolání, ve kterém obžalovaný působí, a o provedení důkazů obsažených ve spisovém materiálu a před soudem prvního stupně v hlavním líčení provedených, tj. o konstatování zápisu o kontrolních zjištěních, oznámení o změně nároku, přihlášky nároku, přečtení věstníku MO – ustanovení o ubytování, rozkazu příslušného náčelníka vojenské policie, vyjádření Města Bechyně, opisu rejstříku trestů a dalších osobních dokladů, jakož i závěrečného vyjádření obžalovaného před soudem prvního stupně. Na podkladě zhodnocení provedených důkazů v souvislosti s dalšími důkazy řádně provedenými a zhodnocenými před soudem prvního stupně, dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V postupu řízení nebyly shledány podstatné vady, když lze konstatovat, že bylo dbáno příslušných procesních norem a byl brán patřičný zřetel i na práva obžalovaného na obhajobu. Soudu prvního stupně nelze upírat snahu nejen o objasnění trestní věci obžalovaného, ale také o správné hodnocení důkazního materiálu ve smyslu požadavků § 2 odst. 5, 6 tr.ř. Přesto však lze vytýkat, že nezhodnotil v celém komplexu všechny rozhodující skutečnosti, takže ve svém závěru vyústila jeho snaha v chybné rozhodnutí, když obžalovaný byl uznán vinným spácháním trestného činu podvodu, aniž byl vzat zřetel na takové okolnosti, které od samého počátku řízení, vedeného proti obžalovanému, umožňovaly charakterizovat čin spáchaný obžalovaným jako nepatrně společensky nebezpečný. Podle § 3 odst. 2 tr.zák. čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Za takové situace pak samozřejmě nepřichází v úvahu činit takové

rozhodnutí, jak k němu soud prvního stupně dospěl, pokud jde o charakterizování skutku jako trestného činu. Konečně i státní zástupkyně KSZ v tomto směru usoudila, že bylo možno přinejmenším od potrestání obžalovaného upustit, když podle ní došlo k naplnění požadavku § 24 odst. 1 tr.zák. Odvolací soud se však ani s tímto stanoviskem neztotožnil, když rozhodl ve znění výroku tohoto rozsudku.

Ze všech důkazů se podává, že obžalovaný byl původně nájemcem řádně přiděleného služebního bytu. Za té situace samozřejmě neměl nárok na příslušný přírůstek. Došlo také k objasnění, za jakých okolností se obžalovaný vzdal přiděleného bytu a za jakých okolností nakonec uzavřel smlouvu o nájmu možného bytu na území obce [redacted]. Nelze pochybovat, že obytný prostor, jak dokumentují fotografie, nebyl použitelný k bydlení. Nicméně však obžalovaný ho ze služebních důvodů prakticky obývat ani nemusel, neboť byl odvezen do Vyškova či jiných míst za účelem prohloubení jeho odborné připravenosti. Pokud požádal o nárok na příspěvek na bydlení, nepočínal si v tomto směru plně v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, jak jinak dobře bylo zmíněno v návrhu na potrestání, resp. v řízení před soudem prvního stupně a v samotném rozhodnutí. Byl však při uplatnění nároku do určité míry pomýlen i jednáním nadřízených orgánů a ne zcela jednoznačně odpovědného výkladu příslušných norem upravujících možnosti uplatňování a získání popisovaného příspěvku na bydlení. Jeho vědomí bylo svým způsobem navedeno celým schvalovacím mechanismem k tomu, že uplatnil nárok a ve svých důsledcích neoprávněně za rozhodné období získal částku 36.900,-Kč. V té souvislosti nelze však neuvést, že obžalovaný, jak je dokumentováno ve spisovém materiálu a bylo odvolacím soudem realizováno, dne 4.5.2004 požádal o zastavení vyplácení příspěvku na bydlení a získanou peněžní částku vrátil na účet [redacted]. Tím podle názoru tohoto soudu nejen uznal svoje pochybení, ale také projevil lítost nad tím, k čemu fakticky došlo, jaké následky to vyvolalo. Současně se přičinil o odstranění škodlivého následku, což není možno přehlížet při zásadním a komplexním hodnocení celého jednání obžalovaného, které bylo souběžně s tím ovlivněno takovými faktory, na jejichž podkladě se obžalovaný zachoval způsobem, jak vyličeno.

Zcela nepochybně formálně lze nazírat na případ jako do určité míry protiprávní, avšak není možno pominout, že konkrétní nepříznivé dopady byly současně zhlazeny. To samozřejmě odůvodňuje možnost přehodnocení celého případu i z dalších hledisek, jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení (§ 3 odst. 2 tr.zák.). Podle tohoto ustanovení jednání, které v konkrétní podobě nedosahuje určité minimální výše nebezpečnosti, nepředstavuje vůbec trestný čin. To i ve chvíli, kdy určité znaky toho či onoho trestného činu počínání obžalovaného naznačuje. Stupeň nebezpečnosti pro společnost je vyjádřen nejenom takovýmto obsahovým pojmem, ale je dán celou řadou faktorů. Mezi ně samozřejmě patří i zhodnocení osobnosti obžalovaného, možností jeho nápravy a přínosu jeho práce pro společnost. Z celkového hodnocení obžalovaného se podává, že představuje osobnost velmi příznivě z hlediska profesního i lidského hodnocenou. Kolektiv jeho spolupracovníků vyjádřil stanovisko, že jsou splněny všechny předpoklady a dány zákonné podmínky i pro podmíněné zastavení trestního stíhání. Obžalovaný dnem 1.12.2003 byl přijat k [redacted]. Pro jeho přijetí byla zhodnocena jeho odborná připravenost. Získal též

široké zkušenosti v praxi při pobytu na zahraničních vojenských školách a kurzech, ale také v zahraničních misích. Byl zařazen jako instruktor výcviku pro pohotovostní oddělení [REDAKCE] [REDAKCE] přičemž během služby plnil všechny úkoly výtečným a vysoce profesionálním způsobem. Dosvědčuje to i velké množství kázeňských odměn a žádný kázeňský trest. Je hodnocen jako důsledný, obětavý, svědomitý a pracující bez ohledu na volný čas. Podle hodnocení obstál správně i ve stresových situacích. Z dosavadního jeho jednání lze vyvodit, že představuje osobu upřímnou, otevřenou, ovlivnitelnou a efektivně pracující. Znamená to, že nic nebrání nahlížet na trestní věc obžalovaného způsobem, jak tento soud dovodil po zhodnocení všech dalších okolností, které také nepříznivé jednání obžalovaného ovlivnily zcela nezávisle na něm a byly vyvolány též prakticky neodborným zhodnocením uplatněného nároku ze strany obžalovaného. Za tohoto stavu přehodnotil tedy odvolací soud jednání obžalovaného, zohlednil hmotněprávní korektiv ustanovení § 3 odst. 2 tr.zák., vzal zřetel i na potřeby AČR – příslušné části [REDAKCE] [REDAKCE] docenil kvality obžalovaného a jeho další možný přínos pro plnění úkolů [REDAKCE] [REDAKCE] na daném teritoriu. V souhrnu po zvážení všech skutečností, vyplývajících z důkazů, dospěl tedy ke stanovisku, vyjádřenému v tomto rozsudku. Proto napadený rozsudek zrušil a nově rozhodl tak, že obžalovaného zprostil obžaloby, resp. návrhu na potrestání s tím, že skutek označený ve zmíněném návrhu není na podkladě zhodnocených hledisek trestným činem. Učinil tak ve víře, že obžalovaný vyvodil poučení a proběhlé trestní řízení na něj zapůsobilo dostatečně výchovně.

POUČENÍ: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 7. října 2004

Za správnost vyhotovení:
Jana Seböková

JS

Předseda senátu
JUDr. Jiří BERNÁT
v.r.